

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τι άπαντοῦν αἱ δεσποινίδες)

ΟΒ"

Ἡ «ΚΑΣΤΑΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ» μᾶς γράφει:

«Πολυαγαπημένο μου «Μπουκέτο». Ἄν καὶ ὀλίγον ἄργά, ἐν τούτοις, σπεύδω καὶ ἐγὼ ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρευνά σου, γιὰ τὴν ὁποῖαν σοῦ πρέπει ἓνα μεγάλο, μεγάλο εὖγε. Τόσον εὖ, ὅσον καὶ ἡ συνάδελφος σου «Οἰκογένεια» διὰ τῆς ἐρεύνης σας αὐτῆς ἐδώσατε εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς νέας εὐκαιρίαν νὰ σκεφθοῦν περὶ ἐνὸς ζητήματος τόσο λεπτοῦ καὶ γιὰ τὸ ὅποιον ἴσως δὲν ἐσκέφθησαν ποτέ. Πλείστοι ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀσχημίου... φύλου διὰ τῆς ἐρεύνης αὐτῆς εἶδον τὴν εὐκαιρίαν νὰ μᾶς κατηγορήσουν τὶς νέες ὡς ἐπιπόλαια πλάσματα, ὑποκρίτριες, συγγενεῖς τῆς Κάστρου καὶ τῆς Φούλας κλπ. Πόσον ὁμως ἀπατώνται!! Πόσον δὲν ξεύρουν τὴν πραγματικὴν γυναῖκα καὶ τὴν πραγματικὴν ἀγάπην τῆς! Ἴσως νὰ ὑπάρχουν μερικὲς ἐκ τῶν δεσποινίδων, αἵτινες ἔχουν τὶς ἰδέες τους, ὅταν ὁμως ἔλθῃ στὸ μέσον ὁ ξανθούλης τοξότης, τότε πλέον φεύγουν ὅλες ἡ ἰδέες των καὶ λατρεύουν τὸν ἀγαπημένον τους. Ἄς ἀφήσω ὁμως τὶς φιλοσοφίες καὶ ἄς ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου: «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος». Ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ μένα θὰ εἶνε ἓνας νέος, ὁ ὁποῖος θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ καὶ θὰ θελήσῃ νὰ συνδέσσουμε τὶς ὑπαρξεις μας εἰς μίαν, γιὰ νὰ θαδίσουμε χειροπιασμένοι τὸν δύσκολον καὶ ἀκανθώδη δρόμον τῆς προσωρινῆς ζωῆς μας. Γιὰ ὠραιότητα ἀδιαφορῶ, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὑψηλὸς καὶ μελαχροινός. Θέλω ὠμορφιά ψυχῆς καὶ ὄχι σώματος. Θέλω νὰ με ἐκτιμᾷ σὰν σύντροφο τῆς ζωῆς του, σὰν μητέρα του καὶ σὰν ἀδελφὴ του. Νὰ εἶνε ὑγιής καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα, νὰ μὴν εἶνε ἀθεϊστής, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ οἰκογένεια καλὴ καὶ χρήσιμη γιὰ τὴν κοινωνία καὶ νὰ δυνηθῇ καὶ αὐτὸς νὰ ὀνομασθῇ πατὴρ μιᾶς πραγματικῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Γιὰ χρήματα ἀδιαφορῶ. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἓναν τακτικὸ μισθό, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζητήσουμε μίαν ζωὴν ὄχι ὑπερβολικὰ κοσμικὴν, ἀλλὰ ἡσυχὴ καὶ γαλήνια. Θέλω νὰ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τοὺς ἰδικούς σου, ἐὰν θέβαια θὰ ἔχῃ γονεῖς. Νὰ ἔρχεται μετὰ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ σπίτι μας νὰ μοῦ λέγῃ ὅλες τὶς λύπες καὶ τὶς στενοχώριες του καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ με τὰ γλυκὰ μου λόγια καὶ τὴν ἀγάπην μου, νὰ τοῦ κάμω τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν γλυκεῖα καὶ εὐχάριστη. Θὰ εἶμαι πιστὴ σκλάβα του, ἐὰν θέβαια καὶ αὐτὸς θὰ με ἀγαπᾷ καὶ θὰ με σέβεται σὰν ἓνα πιστό του σύμμαχο. Καὶ ὅταν ἀργότερον ἀποκτήσουμε τέκνα, νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ συμπληρῶνῃ τὴν ἀνατροφὴν, τὴν ποῖαν θὰ τοὺς δίδω ἐγὼ καθημερινῶς. Τέτοιος θέλω νὰ εἶνε ὁ σύζυγός μου καὶ τέτοια νὰ εἶνε θέβαιος ὅτι θὰ με εὖρη. Μίαν μόνον ἀπαίτησιν ἔχω. Νὰ μὴν με περνᾷ πολλὰ χρόνια εἰς τὴν ἡλικίαν. Εἶμαι 18 ἐτῶν καὶ θέλω νὰ μὴν εἶνε ἄνω τῶν 28 ἐτῶν. Ὁ ἰδανικὸς γάμος κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ὁ γάμος ἐξ ἔρωτος».

* * *

Ἡ δις Μ. Κ. (Πειραιεύς) ἀπαντᾷ:

«Μὲ τὴν τόσο ἔξυπνη ἐρώτησί σου μᾶς ἔχεις ἀναστατώσει καὶ δὲν ξέρομε τί νὰ σοῦ ἀπαντήσουμε, διότι δυστυχῶς σήμερον δὲν ὑπάρχει ἄνδρας χωρὶς νὰ ἔχῃ περισσότερα ἐλαττώματα παρὰ χαρίσματα, διότι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε χαλασμένος, ὄχι μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκες, διότι ἡ ἰδανικότης ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ὅταν ἄνδρας τυγχάνῃ νὰ εἶνε ἰδανικὸς καὶ ἡ γυναῖκα δαίμονας πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἰδανικότης μεταξύ τῶν δύο; Ὡς διὰ τὸν ἄνδρα μου ἐγὼ τὸν θέλω νὰ εἶνε πραγματικῶς ἄνδρας. Τότε μόνον θὰ εἶνε ἰδανικὸς καὶ θὰ τὰ ἔχῃ ὅλα «πρὸ παντός φιλότιμο». Σοῦ γράφω ἀκόμη καὶ τὸ ἐξῆς: Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ ὅποιον θέλει μόνον Πειραιώτη νὰ μὴ μοῦ δώσῃ, διότι εἶνε μάγκας καὶ μόρτης καὶ εἰς αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἰδανικότης».

Ἡ «ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ» γράφει:

«—Λοιπὸν, παιδί μου, τί θὰ ἔλεγες γιὰ τὸν κ. Π., ποῦ ἐζήτησε νὰ γίνῃ σύντροφος τῆς ζωῆς σου; Εἶνε καθὼς ξέρεις πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ κοινωνικὴ θέσι, ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἐπὶ πλέον μὲ περιουσία ὄχι εὐκαταφρόνητον. Δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ μοῦ φέρῃς καμμιά ἀντίρρηση;

«—Ἀχ, θεῖε μου, μὲ λύπη μου σὰς λέγω, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, γιὰ τὴν πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶνε ὅπως ὄνειρεύομαι ἐγὼ τὸν μέλλοντά μου σύντροφο, δὲν εἶνε, μὲ λίγα λόγια, ὁ ἰδανικὸς σύζυγος.

«—Τί... ἰδανικὸς καὶ κολοκύθια. Ὁ κάθε ἄνδρας γίνεται ἰδανικὸς ἀναγκαστικὰ, ὅταν γίνῃ σύζυγος.

«—Ἄ, ὄχι θεῖε μου, ἔχετε μεγάλο ἄδικο στὸ ζήτημα αὐτό. Γιὰ τὸ κάθε κορίτσι, μόλις νοιώσῃ τὸν ἑαυτοῦ, ἀρχίζει νὰ ὄνειροπολῇ ὠρισμένον τύπον ἄνδρος, ποῦ ὄχι λίγες φορὲς τὸν βρίσκῃ καὶ στὴν πραγματικότητα. Γιὰ τὴν θέβαια, λέγοντας ἰδανικὸν δὲν ἐννοοῦμε καὶ τέλειον, γιὰ τὴν τέτοιος φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἐγὼ ἐπὶ παραδείγματι ἔχω συναντήσῃ τὸν ἰδανικὸν ἄνδρα, τὸν ἄνδρα ποῦ μὲ τὴ φαντασία μου ἐσχημάτισα.

«—Τί; Πῶς; Τί εἶπες;

«—Ἄ, μὴν ἐξάπτεισθε, θεῖε μου, ναί, τὸν ἔχῳ συναντήσῃ στὸ πρόσωπο ἐνὸς νεαροῦ μηχανικοῦ (30 ἐτῶν). Εἶνε ὑπέροχος, μελαχροινός (ἡ συμπάθειά μου) μὲ θαυμασία μάτια καὶ ψηλὸ ἀνάστημα. Ἀγαπᾷ τὰ σπῶρ, τὸν κινηματογράφον καὶ τὴν μουσικὴν, ποῦ καθὼς καὶ σεις ξέρετε αὐτὰ τὰ τρία μὲ τρελλαίνου. Εἶνε ἀκόμη κοσμικὸς, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ παραμελῇ τὰς ὑποχρεώσεις του στὴν οἰκογένειά του. Μὲ λίγα λόγια δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρξῃ γιὰ μένα πῶς ἰδανικὸς σύζυγος ἀπ' αὐτόν. Ἀκόμα καὶ τ' ὄνομά του εἶνε τόσο χαριτωμένο!... Βέβαια δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ἀπαριθμῶ ἐδῶ ὅλα τὰ προτερήματά του, γιὰ τὴν δὲν θὰ μοῦ ἀρκοῦσαν ὀλόκληρες σελίδες, καθόσον ἡ ἀγάπην μου σ' αὐτόν δὲν βρίσκῃ ἐλάττωμα, παρὰ μόνον προτερήματα. Ὁ γάμος μου λοιπὸν μ' αὐτόν τὸν ἄνδρα θὰ ἀποβῇ ὁ εὐτυχέστερος, ποῦ μπορεῖ νὰ ἐπιθυμῆσῃ ὁ κάθε θνητός, γιὰ τὴν τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ μὲ μιὰ εἰλικρινῆ καὶ ἀγνή ἀγάπην, χωρὶς καμμιά ἰδιοτέλεια καὶ συμφέρον».

Ἀγαπᾶτε, λοιπὸν, ἀγαπᾶτε, γιὰ τὴν τότε μόνον ὁ ἄνδρας γίνεται ἰδανικὸς καὶ ὁ γάμος ἀποβαίνει δυστυχισμένος.

* * *

Ἡ δις «ΑΝ-ΝΙΤΣΑ» (Τζύπρος) γράφει:

«Ἐγὼ τὸν ἀντροῦλη μου ποῦ θέλω νὰ με πάρῃ, ἄκουσέ μου ἦντα λοῆς ἔμ ποῦ τὸν θέλω νᾶνε: Θέλω τὸν νᾶνε ὠμορφος νᾶνε τζιαὶ παλληκάρη, νᾶνε τζιαὶ τραουδιστής, τζ' ἔθειλω ἄλλη χάρι».

* * *

Ἡ δις «ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΑ» (Ἀθηναί) γράφει:

«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο».

Ἄγάπη' εἶν' ἡ ζωὴ κι' ἀγάπη μόνον'

γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, χωρὶς νὰ καμαρώνω,

θᾶθελα τὸν ἀντροῦλη μου, γεμάτο

«ἀγάπη» καί... στὴν συκαμιά 'πό κάτω!

* * *

Ἡ δις ΜΑΡΙΑ Τ. (Λεωνίδιον) μᾶς ἀπαντᾷ:

«Τὸν σύζυγό μου τὸν θέλω σοβαρὸν καὶ μὲ καλὴ καρδιά. Νὰ εἶνε δὲ ἱκανός, νὰ μὲ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰς γυναικείας ἀδυναμίας, νὰ μὲ συμβουλευῇ, νὰ μὲ παρατηρῇ, καὶ τέλος νὰ μὲ συγχωρῇ. Μόνον σὲ τέτοιους ἄνδρες πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη τὰ κορίτσια».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἄλλαι ἀπαντήσεις.